

лото ржкописано наследство на Селимински дойде да покаже, какво собствено представя той като народенъ деецъ и нравствена личностъ и колко много трѣбва да съжаляваме, за гдето никой не бѣ се сѣтилъ да ни остави или да събере свидетелства относно „житието и страданията“ на тѣй слабо познатия на новитѣ поколѣния виденъ възрожденецъ. Изобщо съвременниците на Селимински не сж имали достатъчно усѣтъ за този родъ биографски материали, и като оставимъ прекраснитѣ и обстойни записки на Раковски, по злочеста орисъ незавършени съ автобиографията му (отъ нея сж написани само началнитѣ две-три глави), ние нѣмаме ни дневници, ни спомени отъ по-значителнитѣ актьори въ голѣмата драма на българското възраждане, презъ периода на мощното напрѣгане отъ гръцката революция въ 1821 г. до Априлското възстание въ 1876 г. Онова, което сж ни завещали по тази часть П. Р. Славейковъ, Ив. Богоровъ, д-ръ Хр. Стамболски, Л. Каравеловъ и други, може да бжде твърде поучително и дори значително като саморазкриване на личности или частично освѣтление на събитията, но то не засѣга по-голѣмъ кръгъ дейци и широкия токъ на историята и не се издига до крупенъ литературенъ паметникъ. Изключение прави, навѣрно, само автобиографията на охридчанина Пърличевъ; тя, обаче, ни отвежда къмъ движение и борби въ една провинция, която е позакъснѣла въ общия културенъ и националенъ подѣемъ, и къмъ една лична сждба, която не се преплита по-тѣсно съ тая на другитѣ значителни строители на нова България, настанени въ Цариградъ или емигранти въ Русия, Ромъния и Сърбия. За Селимински не се поменува нищо нито у Пърличева, — въпрѣки голѣмото духовно родство помежду имъ, — нито у другитѣ писатели на времето. И за това има, все пакъ причини, на които ще се спремъ по-нататкъ.

Всичко, излѣзло отъ ржката на Селимински, е писано на гръцки. Българския книжовенъ езикъ той не успѣва да овладѣе, — щомъ като получава гимназиално образование въ гръцко училище и щомъ като свиква да черпи знания отъ книжнината на ония, които се смѣтатъ потомци на Хомера и Херодота. Въ годинитѣ, когато се оформяватъ навици и мирогледъ на Селимински, българската книга почти не съществува, и той нѣма отъ где да почерпи уроци по българска грама-